

**คำพื้นฐานช่วงชั้นที่ 1 ระหว่างภาษาไทยกับภาษาลาว: การศึกษาชนิดของคำ
คำที่เป็นรูปธรรม คำที่เป็นนามธรรม และความยากง่ายของคำ***
**Basic Words comparison between Thai Language and Lao
language for Grade level I: Study on Types of Word, Concrete
Nouns, Abstract Nouns and Difficulty of Words**

วิไลรัตน์ จิตต์ภักดี, บุญเหลือ ใจมโน และสนม ครุฑเมือง
Wilairat jittpakdee, Boonlue Chaimano and Sanom Krutmuang
มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
Lampang Rajabhat University, Thailand
E-mail: nupla.1969@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาชนิดของคำในภาษาไทยและภาษาลาว 2) ศึกษาคำที่เป็นรูปธรรม นามธรรมในภาษาไทยและภาษาลาว และ 3) ศึกษาความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทยและภาษาลาวที่กำหนดไว้ในหลักสูตร โดยศึกษาข้อมูลจากหลักสูตรระดับประถมศึกษาของประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประชากรเป็นครูผู้สอน จำนวน 10 คน นักเรียนช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3) จำนวน 30 คน ที่มีการเรียนในภาษาของตนเอง 3 ระดับ คือ ระดับดีมาก ระดับปานกลาง และระดับอ่อน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง รวม 40 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์ สทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยร้อยละ (mean) และสรุปผลด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชนิดของคำในภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ปรากฏคำนาม 1,741 คำ คำสรรพนาม 15 คำ คำกริยา 936 คำ คำวิเศษณ์ 307 คำ คำบุพบท 15 คำ คำสันธาน 15 คำ คำอุทาน 4 คำ ส่วนชนิดของคำพื้นฐานภาษาลาวปรากฏ คำนาม 286 คำ คำกริยา 176 คำ คำวิเศษณ์ 83 คำ คำบุพบท 7 คำ คำสันธาน 3 คำ คำสรรพนามไม่ปรากฏ

*ได้รับบทความ: 12 ตุลาคม 2562; แก้ไขบทความ: 16 มีนาคม 2563; ตอรับตีพิมพ์: 30 มีนาคม 2563

Received: October 12, 2019; Revised: March 16, 2020; Accepted: March 30, 2020

2. คำที่เป็นรูปธรรม-นามธรรม ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีคำที่เป็นรูปธรรมรวม 2,411 คำ คำที่เป็นนามธรรม 605 คำ คำที่เป็นรูปธรรม-นามธรรม ภาษาลาว คำที่เป็นรูปธรรมรวม 616 คำ คำที่เป็นนามธรรม 74 คำ

3. ความยากง่ายของคำพื้นฐาน ภาษาไทย โดยสอบถามความคิดเห็นจากผู้สอนและผู้เรียนในระดับชั้น จากความคิดเห็นที่มีความสอดคล้องกันเกินกว่ากึ่งหนึ่งของคำนั้นๆ จึงสรุปว่า เป็นคำ ง่าย ปานกลาง และยาก ความยากง่ายของคำพื้นฐาน ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ปรากฏคำง่าย ระดับอ่านง่าย 1,285 คำ อ่านปานกลาง 1,264 คำ อ่านยาก 467 คำ ความยากง่าย ของคำพื้นฐาน ภาษา ลาวปรากฏคำง่าย ระดับอ่านง่าย 254 คำ อ่านปานกลาง 270 คำ อ่านยาก 166 คำ

คำสำคัญ: คำพื้นฐาน; ชนิดของคำ; คำที่เป็นรูปธรรม; คำที่เป็นนามธรรม; ความยากง่ายของคำ; ช่วงชั้น ที่ 1; ภาษาลาว

Abstract

This dissertation aimed to: 1) study word types in Thai language and Lao language that are defined in curriculum; 2) study concrete nouns and abstract nouns in Thai and Lao that are defined in curriculum; 3) study difficulty of words in Thai and Lao that are defined in curriculum. Information from Thai and Lao elementary school curriculum were investigated as well as related research reviews. Teachers and students in grade level I (Grade 1 to 3) were also interviewed and participated in group discussion. Target group of teachers were instructed in grade level I while students whom studied in their own language were categorized as high-, middle- and low-achieving students. The data were analyzed by descriptive statistics.

The research found that:

1. Types of word in Thai Language for Grade 1-3 were noun 1,741 words, pronoun 15 words, verb 936 words, adverb 307 words, preposition 15 words, conjunction 15 words and interjection 2 words. Types of word in Lao Language for Grade 1-3 were noun 286 words, verb 167 words, adverb 83 words, prepositions 4 words and conjunctions 3 words, while pronoun and interjection did not appear.

2. Concrete nouns and abstract nouns for Grade 1-3, was found 2,411 words and 575 words, respectively in Thai language and was found 616 words and 74 word, respectively

in Lao language.

3. Difficulty of basic words in Thai language for Grade 1- 3 was easy-reading 1,285 words, moderate-reading 1,264 words, and difficult-reading 467 words. While in Lao language for Grade 1-3 was easy-reading 254 words, moderate-reading 270 words, and difficult-reading 166 words.

Keywords: basic words; type of words; concrete noun; abstract noun; difficulty of words; Grade 1-3; Lao language

1. บทนำ

ภาษาประจำชาติแต่ละประเทศในโลกมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในสังคมของประเทศนั้น เพราะจะเป็นพื้นฐานต่อการแสวงหาความรู้ในสรรพวิชาการชั้นสูงต่อไป โดยเฉพาะประเทศที่อยู่ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เรียกกันทั่วไปว่าอาเซียน (Asean) หรือชื่อเต็มคือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian-Nations) มีสมาชิก 10 ประเทศ ได้แก่ กัมพูชา ไทย บรูไน พิลิปปินส์ มาเลเซีย เมียนมา หรือพม่า ลาว เวียดนาม สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ประเทศในอาเซียนใช้ภาษาสากลในการสื่อสาร คือ ภาษาอังกฤษ ประเทศที่เป็นสมาชิกอาเซียนจะมีภาษาชาติหรือภาษาประจำชาติสื่อสารติดต่อกัน กาญจนา นาคสกุล (Naksakun, 2009 : 4) ได้ให้ความหมายว่า ภาษาชาติ หมายถึง ภาษาชนชาติใดชาติหนึ่ง เลือกหรือกำหนดให้เป็นภาษาประจำชาติของตน ภาษาชาติเป็นภาษาคน ทั้งประเทศเรียนรู้และใช้ในการศึกษา การปฏิบัติงาน และในการปกครองประเทศ

ในประเทศอาเซียดังกล่าวนี้ ประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน

ลาวมีความใกล้ชิดมาแต่ในอดีตทั้งในด้านประวัติศาสตร์ของชาติ การมีศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ภาษา ศาสนา ด้านสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ วิธีการดำเนินชีวิตและอาณาเขตที่ติดต่อกันด้วยพรมแดนด้วยความสมานฉันท์ที่ยั่งยืนตลอดมา อีกทั้งภาษาไทย กับภาษาลาวสามารถสื่อสารกันได้เข้าใจได้มากกว่าชาติใดๆ จึงมีความสัมพันธ์กันด้วยภาษาที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการติดต่อสื่อสารระหว่าง 2 ประเทศ ซึ่งภาษาไทยกับภาษาลาว เป็นภาษาที่มีเค้ากำเนิดมาจากภาษาตระกูลไต-กระได เป็นตระกูลคำโดด คำศัพท์จะเป็นคำพยางค์เดียว ด้วยเหตุนี้ทั้งสองภาษาจึงมีความคล้ายคลึงกัน สามารถสื่อสารกันได้เข้าใจเป็นส่วนใหญ่

จากการประเมินคุณภาพด้านการใช้ภาษาของสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) มีข้อสังเกตว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ถึงระดับมัธยมศึกษายังมีปัญหาเรื่องการอ่านและการเขียน เขียนผิด เรียงรูปประโยคไม่ได้ ทำให้การสื่อสารไม่ได้ความหมาย ซึ่งการอ่านการเขียนคำพื้นฐานนั้นเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนการสอนของภาษาอย่างยิ่ง นอกจาก

กลวิธีการสอนที่ดีของผู้สอนให้กับนักเรียน ในระดับต่างๆ แล้ว ส่วนสำคัญอีกประการคือการกำหนดหรือบัญญัติคำให้เรียนในแต่ละระดับนั้นต้องมีความเหมาะสมกับการกำหนดคำ ชนิดคำ คำที่เป็นรูปธรรม คำที่เป็นนามธรรม ตลอดจนความยากง่ายของคำ จะทำให้นักเรียนเข้าใจและใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยได้ค้นพบปัญหาการเรียนของนักเรียนว่า นักเรียน ไม่สามารถแยกชนิดของคำ คำที่เป็นรูปธรรม-นามธรรม และความยาก-ง่ายของคำพื้นฐานได้ จึงเป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยต้องการศึกษา คำพื้นฐานของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพราะเป็นประเทศที่มีบริบททางภูมิประเทศ และภาษาที่ใช้ในการสื่อสารที่ใกล้เคียงกัน จากการลงภาคสนามในประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว รวมทั้งการสืบค้น ณ หอสมุดแห่งชาติลาวเกี่ยวกับการศึกษาในเรื่อง ชนิดของคำ คำที่เป็นรูปธรรม คำที่เป็นนามธรรม ความยากง่ายของคำ ซึ่งไม่ปรากฏมีการศึกษาในเรื่องดังกล่าวแต่อย่างใด และยังขาดการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประเทศในเรื่องดังกล่าวข้างต้น เป็นเหตุผลหนึ่งที่จะศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาลาวซึ่งเป็นตระกูลคำโดดเหมือนกัน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเปรียบเทียบคำที่บัญญัติไว้เป็นภาษาพื้นฐานในช่วงชั้นที่ 1 คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ระหว่างประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ใน

ด้านการใช้ภาษาของไทยและลาว และเป็นพื้นฐานในการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยและภาษาลาวต่อไป เนื่องจากการอ่านและเขียนคำพื้นฐาน มีความสำคัญต่อนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เพราะเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ในการอ่านออกเขียนได้ที่จะส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนในระดับชั้นประถมต้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาชนิดของคำพื้นฐานในภาษาไทย และภาษาลาว ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
2. เพื่อศึกษาคำที่เป็นรูปธรรม นามธรรม ในภาษาไทย และภาษาลาว ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
3. เพื่อศึกษาความยากง่ายของคำพื้นฐานในภาษาไทย และภาษาลาว ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยหาข้อมูลทั้งในแนวลุ่มลึกและกว้างขวาง ด้วยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลจากครูผู้สอน นักเรียน ผู้บริหารการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนประชาชน จากประเทศไทย และประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว รวมทั้งเอกสารผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้องค์ความรู้ที่ถูกต้องในการตอบโจทย์ของการวิจัย โดยมีขั้นตอนดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 และ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ประกอบด้วย โรงเรียนพิณพลราษฎร์ ตั้งตรงจิตร 12 อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก ครูผู้สอน จำนวน 5 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 15 คน โรงเรียนขุนสำน่าน ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวครูผู้สอน จำนวน 5 คน นักเรียนจำนวน 15 คน รวม 40 คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่แบบสัมภาษณ์เชิงลึก แบบเจาะจงโดยใช้สัมภาษณ์กลุ่มครูผู้สอน นักเรียน และการสนทนากลุ่มย่อยโดยอิงเกณฑ์หลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร และจากการศึกษารวบรวมข้อมูล เอกสารและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับคำพื้นฐานภาษาไทยกับภาษาลาวช่วงชั้นที่ 1 ของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้วยการวิเคราะห์และสังเคราะห์ เพื่อ ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1-3 เกี่ยวกับชนิดของคำพื้นฐานในภาษาไทยกับภาษาลาว คำที่เป็นรูปธรรม นามธรรม ความยากง่ายของคำ

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างเสร็จแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้านองค์ประกอบ และความถูกต้องเหมาะสมของข้อคำถาม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนลงไปเก็บข้อมูลกับครูผู้สอนและนักเรียนที่ศึกษาภาษาไทยกับภาษาลาว ในช่วงชั้นที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยลงไปเก็บข้อมูลภาคสนามโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มครูผู้สอน นักเรียน โดยตรงเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง แม่นยำและครบถ้วน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์จนครบ 3 ข้อและเสนอ ผลการวิเคราะห์ด้วยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1, 2 โดย อิงเกณฑ์หลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร ตามรูปแบบการจำแนกชนิดของคำทั้ง 7 ชนิด และคำที่เป็นรูปธรรม นามธรรม เช่น คำนามในภาษาไทย คำว่าน้อยหนา ภาษาลาวใช้คำว่า หมากเขียบ กริยา ภาษาไทยใช้คำว่า เดิน ภาษาลาวใช้คำว่า ย่าง คำที่เป็นรูปธรรม ภาษาไทยใช้คำว่า แบบเรียน ภาษาลาว ใช้คำว่า แบบเขียน คำที่นามธรรม ภาษาไทยใช้คำว่า ดู ภาษาลาวใช้คำว่า กวดเบ่ง เป็นต้น โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้อง สัมภาษณ์เป็นกลุ่ม คือกลุ่มครูผู้สอนช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3) จำนวน 5 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 จำนวน 5 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 คน คัดเลือกนักเรียนที่มีผลการเรียนระดับดี ปานกลางและพอใช้ มาให้ข้อมูล โดยดำเนินการเช่นเดียวกันทั้งภาษาไทยกับภาษาลาว ซึ่งการสัมภาษณ์และสนทนากลุ่มครั้งนี้ เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 คือ การศึกษาความยาก-ง่ายของคำพื้นฐาน แบ่งเป็นความยากง่าย 3 ระดับคือ อ่านเขียนง่าย อ่านเขียนปานกลาง และอ่านเขียนยาก โดยผู้วิจัยจะสรุปความคิดเห็นจากครูผู้สอนและนักเรียนในระดับนั้นๆ “มีความคิดเห็นสอดคล้องกันเกินกว่ากึ่งหนึ่ง” จึงจะสรุปเป็นระดับยาก ปานกลางและง่าย ดังตัวอย่างตารางการวิเคราะห์

ลำดับที่	คำ		ชนิดของคำ							ลักษณะของคำ		คำระดับความยากง่ายของคำ						หมายเหตุ
	คำไทย	คำลาว	นาม	สรรพนาม	กริยา	วิเศษณ์	บุพบท	สันธาน	อุทาน	คำที่เป็น	คำที่เป็น	ง่าย	ปานกลาง	ยาก				
										รูปธรรม	นามธรรม							
															ไทย	ลาว	ไทย	
1	กั๋ง	อาคานเฮียน	//							//		/		/				
2	กค	อุปะกอน	/		/					//		/	/					
3	กั้ม	ละเบียบ			/	/				//		/		/				
4	กระดุก	บัวละบัด	/		/					//			/	/				
5	กระดิก	อานาเขต	/		/					//		/	/					
6	กระตุก	สะออนใจ			//					//		/	/			วลี		
7	กระถาง	ซู้มือ	/		/					/	/		/	/				
8	กระแทบ	พุ่งคน			/	/				/			/	/		วลี		
9	กระพือ	พะหยาย	/		/					/	/		/	/				
10	กระเพาะ	วิชา	/		/					/		/	/					

ความยากง่ายของคำ เป็นการจัดลำดับคำที่นำไปใช้ในการเรียนการสอนโดยเฉพาะระดับเริ่มต้นในสถานศึกษาคือระดับช่วงชั้นที่ 1 คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และระดับช่วงชั้นที่ 2 คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คำยากง่ายมีวิธีการเลือกคำไปใช้ได้หลากหลายวิธี ซึ่งวิธีที่ง่ายนำไปใช้กันส่วนใหญ่ คือการสอบถามครูผู้สอนในแต่ละระดับชั้นรวมถึงการสอบถามนักเรียนที่ศึกษาคำเหล่านั้นว่ามีความยากง่ายมากน้อยเพียงใดคำใดที่เหมาะสมก็สามารถนำไปใช้ได้ คำโดยยากเกินไปก็ควรนำไปสอนในระดับที่สูงขึ้น เช่นในภาษาไทย คำว่า พี่ชาย วัว รถจักรยาน พักทอง ในภาษาลาว คำว่า อ้าย จั้ว รถถีบ หมากอี เป็นต้น

4. สรุปผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ได้ศึกษาข้อมูลและผลการวิจัยเกี่ยวกับคำพื้นฐานในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ระหว่างภาษาไทยกับภาษาลาว ศึกษาข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการศึกษา สัมภาษณ์ ครูผู้สอนภาษาไทย ภาษาลาวและ

สนทนากลุ่มกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โดยนำมาวิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์แบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. การศึกษาชนิดของคำพื้นฐานในภาษาไทยช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3) จำนวน 3,016 คำ ปรากฏชนิดของคำนาม จำนวน 1,741 คำ คำสรรพนาม จำนวน 18 คำ คำกริยา จำนวน 936 คำ คำวิเศษณ์ จำนวน 307 คำ คำบุพบท จำนวน 15 คำ คำสันธาน จำนวน 15 คำ และคำอุทาน จำนวน 4 คำ

การศึกษาชนิดของคำพื้นฐานในภาษาลาวช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3) จำนวน 690 คำ ปรากฏชนิดของคำนาม จำนวน 286 คำ คำสรรพนาม จำนวน- คำ คำกริยา จำนวน 167 คำ คำวิเศษณ์ จำนวน 83 คำ คำบุพบท จำนวน 7 คำ คำสันธาน จำนวน 3 คำ และคำอุทาน จำนวน-คำ

2. การศึกษาคำที่เป็นรูปธรรม และคำที่เป็นนามธรรมที่ปรากฏในหลักสูตร คำพื้นฐานช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3) ในภาษาไทยกับภาษาลาว ดังนี้

ในหลักสูตรคำพื้นฐานของภาษาไทย ปรากฏคำที่เป็นรูปธรรมจำนวน 2,411 คำ และคำที่เป็นนามธรรม จำนวน 605 คำ

หลักสูตรคำพื้นฐานของภาษาลาว ปรากฏคำที่เป็นรูปธรรม จำนวน 616 คำ และคำที่เป็นนามธรรม จำนวน 74 คำ

3. การศึกษาความยากง่ายของคำที่ปรากฏในหลักสูตรคำพื้นฐานช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3) ในภาษาไทยกับภาษาลาว ดังนี้ 1) ความยากง่ายของคำพื้นฐานในภาษาไทย 2) การอ่านง่าย 1,285 คำ 3) การอ่านปานกลาง 1,264 คำ 4) การอ่านยาก 467 คำ 5) ความยากง่ายของคำพื้นฐานในภาษาลาว 6) การอ่านง่าย 254 คำ 7) การอ่านปานกลาง 270 คำ 8) การอ่านยาก 166 คำ

จากผลการวิจัย จะเห็นได้ว่าภาษาไทยกับภาษาลาวซึ่งมีพื้นฐานมาจากภาษาตระกูลคำโดดเหมือนกัน แต่คำพื้นฐานในภาษาไทยนั้นมีจำนวนคำมากกว่าภาษาลาว และคำที่ใช้ในภาษาไทยนั้นจะมีจำนวน สระ และพยัญชนะ อยู่ในคำมากกว่าภาษาลาว จึงทำให้การอ่านและเข้าใจได้ยากคำส่วนใหญ่จะเขียนและอ่านไม่ตรงตามพยัญชนะ ส่วนภาษาลาว เป็นคำที่เขียนและอ่านตรงตามพยัญชนะ สามารถอ่านและเข้าใจได้มากกว่าภาษาไทย ทำให้เราทราบว่า ประเทศไทยมีการสร้างคำใหม่ขึ้นมาใช้มากกว่าประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

5. อภิปรายผลการวิจัย

1. ชนิดของคำพื้นฐานในภาษาไทยกับภาษาลาวที่ปรากฏในหลักสูตร มีความสอดคล้อง

กันโดยชนิดของคำนามปรากฏมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.73 ส่วน ชนิดของคำนามในภาษาลาว คิดเป็นร้อยละ 41.50 รองลงไป ได้แก่ คำกริยา ในภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 31.03 และในภาษาลาว คิดเป็นร้อยละ 24.20 สำหรับชนิดของคำที่ปรากฏน้อยที่สุดของคำพื้นฐานในภาษาไทย ได้แก่ คำอุทาน คิดเป็นร้อยละ 0.13 ส่วนในภาษาลาว ไม่ปรากฏคำอุทาน เนื่องจากคำพื้นฐาน เป็นคำที่มีความจำเป็นที่ต้องใช้สื่อสาร ในชีวิตประจำวัน หรือในประกอบอาชีพต่างๆ ซึ่งมีความถี่ในการใช้สูง ทั้งนี้ คำที่สื่อสาร ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรภาษาไทย และภาษาลาวในช่วงชั้นที่ 1 ต้องให้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน เป็นสำคัญ ภาษาไทย เช่น ฟัน อร่อย รับประทาน ภาษาลาว เช่น แช่ว แซบ ฮัปปาก เป็นต้น

ผลของการศึกษาชนิดของคำพื้นฐานนี้ สอดรับกับตำราของนักวิชาการดังที่ ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (Naisap, 2010 : 76) และสุชาติา เจียพงษ์ (Jiapong, 2016 : 117) กล่าวในทำนองเดียวกันว่า คำที่ใช้ในระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ จะเป็นคำนามมากกว่าคำชนิดอื่นๆ เพราะเป็นคำที่ใช้เรียก ชื่อคน สัตว์ สิ่งของ ซึ่งอยู่ใกล้ตัว รองลงมาได้แก่คำกริยา แส่วนคำที่ไม่ปรากฏหรือปรากฏน้อยที่สุดได้แก่คำอุทาน สอดคล้องกับผลการวิจัยของนริสรา สุนนทราช (Sunontarach, 2010) สรุปผลการวิจัยเรื่องชนิดของคำในภาษาไทย ปรากฏว่า แบบฝึกทักษะพบการใช้คำนามมากกว่าคำชนิดอื่นๆ ระดับรองจากคำนาม ได้แก่ คำกริยา และที่ปรากฏน้อยที่สุดได้แก่ คำอุทาน สรุปผลการวิจัยเรื่องชนิดของคำในภาษาไทย ปรากฏผลการ

วิจัยสองคล้อยกับครูในระดับประถมศึกษาจะฝึกทักษะเกี่ยวกับชนิดของคำนามมากกว่าคำอื่นสังเกตจากกิจกรรมในแบบฝึกการใช้บัตรคำ ส่วนคำกริยามีน้อยกว่าคำนาม ส่วนคำที่ไม่ปรากฏหรือน้อยที่สุดคือ คำอุทาน (Panrueang, 2012)

2. การศึกษาคำที่เป็นรูปธรรมและคำที่เป็นนามธรรมในภาษาไทยกับภาษาลาว ปรากฏว่าหลักสูตรระดับประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 1 ภาษาไทยมีคำที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.94 รองลงไป ได้แก่ คำที่เป็นนามธรรม คิดเป็นร้อยละ 20.06 ส่วนในภาษาลาวปรากฏคำที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 89.28 และคำที่เป็นนามธรรม คิดเป็นร้อยละ 10.72 ตามลำดับ

ผลการศึกษามีความสอดคล้องกับนักวิชาการดังต่อไปนี้ สนม ครุฑเมือง (Krutmuang, 2009 : 39) และสุชาดา เจียพงษ์ (Jiapong, 2016 : 2) กล่าวในทำนองเดียวกันว่า การสอนทักษะภาษาในด้านการเขียนคำระดับต้นๆ โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นช่วงชั้นที่ 1 การกำหนดคำพื้นฐานต้องใช้คำที่เป็นรูปธรรมมากกว่าคำที่เป็นนามธรรม เป็นเรื่องที่ใกล้กับเด็ก เห็นอยู่เสมอและใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียน นักศึกษาและคนโดยทั่วไปจะจดจำคำที่เป็นรูปธรรมได้มากกว่าคำที่เป็นนามธรรมเพราะสามารถมองเห็นภาพหรือนึกคิดตามจินตนาการได้อย่างชัดเจนและจดจำได้แม่นยำ สอดคล้องกับงานวิจัยของวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (Khanitthan, 2013) ได้ศึกษาคำพื้นฐานนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ในปีการศึกษา 2554 และได้สรุปผลการศึกษา ในปี 2556 สรุปผลของการศึกษาดังนี้คือ

จัดทำบัญชีคำพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ข้อมูลคำศัพท์ที่ใช้ในการศึกษานี้ได้มาจาก 4 แหล่ง คือ 1) จากคำให้สัมภาษณ์ของนักเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาระดับประถมศึกษาทั่วประเทศ โดยมีศึกษานิเทศก์ประจำเขตพื้นที่การศึกษาทุกเขตหรือผู้แทน เป็นผู้สัมภาษณ์ ในช่วงเวลาระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. 2553-กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 และเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน พ.ศ. 2554 จากหนังสือเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ทุกสาระวิชาที่กระทรวงศึกษาธิการจัดพิมพ์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จากข้อสอบประเมินผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยระดับชาติ (NT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของกระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2551-2553 จากรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก ช่วงเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน พ.ศ. 2554 และจากรายการนิทานร้อยบรรทัดการศึกษาครั้งนั้นนอกจากจัดทำบัญชีคำพื้นฐานหรือคำศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้สูงสุดในภาษาพูดของนักเรียนจำนวน 1,000 คำแล้ว ยังจัดทำบัญชีคำศัพท์ใหม่/ศัพท์ขยายสำหรับใช้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ด้วย จำนวน 600 คำ คำศัพท์ใหม่เหล่านี้เป็นความรู้ใหม่ที่นักเรียนได้เรียนรู้จากโรงเรียน และจากการอ่านหนังสือเรียน งานวิจัยนี้เสนอว่า 1) ครูและผู้แต่งหนังสือเรียนสำหรับชั้นประถมศึกษาต้น ควรใช้คำศัพท์พื้นฐานในการเรียนการสอนและการเขียนหนังสือเรียน นักเรียนจะสามารถอ่านหนังสือเรียนและรับฟังสิ่งที่ครูสอนได้เข้าใจดี เพราะคำพื้นฐานเป็นคำที่นักเรียนรู้จักดีและใช้เป็นประจำอยู่แล้ว คำพื้นฐานจะช่วยทำให้นักเรียนสนใจอ่านหนังสือด้วยตนเอง และ 2) ครู

ควรจัดทำบทเรียนสอน “คำศัพท์ใหม่” ซึ่งเป็นคำที่มีความถี่ในการใช้สูงในหนังสือเรียนสาระต่างๆ คำศัพท์ใหม่เหล่านี้ก็คือ ความรู้ใหม่ที่นักเรียนได้เรียนในแต่ละวิชา การเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่จะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจสาระของวิชาเรียนต่างๆ ได้อย่างลึกซึ้ง และจะทำให้การสอนภาษาไทยมีบูรณาการร่วมกับวิชาต่างๆ อย่างแท้จริง

3. การศึกษาความยากง่ายของคำพื้นฐานในภาษาไทยกับภาษาลาวที่ปรากฏในหลักสูตรพบว่า ในภาษาไทยมีคำง่าย คิดเป็นร้อยละ 42.61 คำง่ายปานกลาง คิดเป็น ร้อยละ 41.91 และคำยาก คิดเป็นร้อยละ 15.48 ส่วนคำยากง่ายในภาษาลาว มีคำง่าย คิดเป็นร้อยละ 36.81 คำง่ายปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.13 และคำยาก คิดเป็นร้อยละ 24.66 ความยากง่ายในภาษาไทยและภาษาลาว เมื่อเทียบระดับร้อยละแล้ว มีความสอดคล้องไปทำนองเดียวกัน โดยได้ค่าร้อยละของความยากง่ายใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ มีความสอดคล้องกับนักวิชาการดังต่อไปนี้

สนม ครุฑเมือง (Krutmuang, 2011 : 13) อนุช อุ่นไพร (Ounprai, 2013 : 42) และสุนันทามันเศษฐวิทย์ (Mansethawit, 2014 : 50) กล่าวในทำนองเดียวกันได้ ดังนี้ การอ่านและเขียนคำยากในระดับประถมศึกษาจะต้องคำนึงถึงอายุการศึกษา สภาพสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ ต้องสื่อได้ง่ายทั้งรูปตัวอักษร สี สัน ภาพประกอบ ใช้ภาษาให้ง่าย คำที่สื่อต้องชัดเจนเป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม และง่ายต่อความเข้าใจของนักเรียนและ

สอดคล้องกับงานวิจัยของคมสัน พิมพ์ทุม (Phimthum, 2010 : 66) ศึกษาการอ่านและการเขียนคำยาก สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนบ้านห้วยครั่ง จังหวัดอุดรธานี พบว่า การกำหนดคำพื้นฐานไว้ในหลักสูตรและแบบเรียนทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนมีคะแนนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนในระดับมากที่สุด

6. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาคำพื้นฐานช่วงชั้นที่ 1 ระหว่างภาษาไทยกับภาษาลาว การศึกษาชนิดของคำ คำที่เป็นรูปธรรม คำที่เป็นนามธรรม และความยากง่ายของคำ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะมีการศึกษาในประเด็นดังกล่าวต่อไปนี้ เพื่อจะเป็นประโยชน์ในแวดวงวิชาการและสร้างเสริมองค์ความรู้ให้กับนักเรียนในระดับประถมศึกษาของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวต่อไปในอนาคต

1. การศึกษาคำพื้นฐานในช่วงชั้นที่ 2 ระหว่างภาษาไทยกับภาษาลาว เกี่ยวกับชนิดของคำ คำที่เป็นรูปธรรม คำที่เป็นนามธรรม และความยากง่ายของคำ

2. ศึกษาเปรียบเทียบคำยากที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาไทยกับภาษาลาวในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

3. ศึกษาคำโบราณและภาษาถิ่นที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาไทยกับภาษาลาวในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

จากผลการวิจัยคำพื้นฐานของภาษาไทย กับภาษาลาวพบว่า การใช้คำพื้นฐานของไทยจะมี จำนวนคำมากกว่าภาษาลาว ภาษาลาว คำที่พบ ส่วนใหญ่จะเป็นวลี และประโยค อยู่ในกลุ่มคำศัพท์ พื้นฐาน ความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาลาวที่เห็นได้ชัดเจนคือ การเขียนตรงตามตัวสะกดของภาษาลาว เช่น คำว่า แสง (ไทย) สะเหวง

(ลาว) ปฏิบัติ(ไทย) ปะติบัต (ลาว) กล่าวโดยสรุป การเรียนรู้คำพื้นฐานในภาษาไทยยากกว่าภาษาลาวเนื่องจากภาษาไทยมีคำที่มีตัวสะกดทั้งตรง มาตราตัวสะกดและไม่ตรงมาตราตัวสะกด และยังมีการใช้คำยืมจากภาษาอื่นๆ อีกด้วย ส่วนภาษาลาวเป็นคำที่สะกดตรงมาตราตัวสะกด จึงง่ายต่อการเรียนรู้ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

References

- Jiapong, S. (2016). *Phonology in Thai Language*. 2nd edition. Phitsanulok : Phitsanu Dotcom.
- Khanitthanan, W. (2013). *List of Basic Words Used in Teaching and Learning Thai Language, Level 1 (Grade 1)*. Office of Academic Affairs and Educational Standards Office Basic. Bangkok : Teachers Council of Thailand.
- Krutmuang, S. (2009). *Analysis of Amplification Method for Thai Language and Folklore Academic Article Writing*. Bangkok : The Journal of the Association of Researchers, Chino Publishing (Thailand) Ltd.
- Krutmuang, S. (2011). *Teaching for Listening, Speaking, Reading and Writing Skill*. 2nd edition. Phitsanulok : Trakulthai.
- Mansethawit, S. (2014). *Creation of Teaching Instruction and Educational Innovation for Learner Development*. 2nd edition. Supanburi : Pimluk.
- Naisap, T. (2010). *Principle of Thai Word Reading and Writing*. 2nd edition. Phitsanulok : Songkwai Publishing.
- Naksakun, K. (2009). *Thai Language: Thai Word List*. Bangkok : Amarin Printing and Publishing Public Co.Ltd.
- Ounprai, A. (2013). *Comparison of Primary Education Learning Achievement in Lower Northern Part*. Phitsanulok : Trakulthai.
- Panrueang, T. (2012). *Using an Exercise in Thai Language Course Learning on Types of Thai Word for Primary Education*. Donmun School : Nan Primary Education Service Aera 2.

- Phimthum, K. (2010). *Report on Study of Difficult Word Reading and Writing for Primary Education Students in Ban Huaikhrang*. Uttaradit : Uttaradit Primary Educational Service Area Office 2.
- Sunontarach, N. (2010). The Results of Using Thai Skill Package in the Strand of Thai Language on Types of Thai Words. *Thesis of Master Degree of Education in Thai Language Teaching*. Graduate School : Mahasarakarm Rajapat University.

